

El nostre ral·li Costa Brava de Clàssics

Text i fotografies: Quim Llevenes (sacl 187)

Després de fer tots els preparatius, finalment divendres al matí ens disposàvem a fer la sortida del III Ral·li Costa Brava Històric. Ja havíem participat en les altres dues edicions; aquest cop es tractava de com a mínim quedar dins els 10 primers. L'any passat havíem aconseguit després de moltes dificultats quedar en la posició núm. 35, cosa que en un ral·li tan dur no està gens malament. És difícil només el fet d'acabar, ja que les mecàniques se'n ressenten molt, a banda del cansament i de les dificultats climatològiques: neu, pluja, boira, etc. En tres dies dorms unes 8 o 9 hores. A més, havíem aconseguit una quarta posició en la Nocturna de l'Esquiroi; no podia fallar res.

Un cop passades les verificacions tant tècniques com administratives i amb el núm. 122 i el terreny molt ben calibrat, tot estava a punt per sortir. Aquest any, a causa del gran volum de participants

sortíem cada mig minut. Eren les 16h03' i ens donaven la sortida de Lloret; ens dirigírem cap als trams Montseny-La Roca, Castellterçol, Estenelles, Reüllinars, Circuit de Can Padró (a Sant Vicenç de Castellet), Navarcles - Granera, Centelles. Fins aquí bé; el 124 es portava de conya amb algun grinyol de tant en tant, però bé, havíem penalitzat poc. Ens dirigírem cap al tram de Vilanova de Sau; teníem la sortida a la 1h45'. Vam prendre la sortida d'aquest tram i de cop en Jaume s'adonà que el voltímetre marcava 0; l'alternador no carregava. És clar que hi havia la possibilitat que fos el voltímetre. De moment no notàvem res, tota la resta anava a la perfecció. A les 2h 43' prenem la sortida en el tram de la Fullaca-Sant Hilari. Ja sabíem que no era el voltímetre, era l'alternador o el regulador; cada cop feia menys llum, ja anàvem amb les curtes i el cotxe encara funcionava. Els revolts no es veien bé, i el cotxe començava a petardejar; la bomba de gasolina ja no tenia prou intensitat. Vam apagar tots els llums i il·luminàvem la carretera amb una llanterna. Era perillós, però tampoc no hi havia lloc per parar i no podíem abandonar. Finalment el cotxe es parà just a l'entrada d'un camí. No sabíem què fer; no hi havia res a fer, la bateria estava esgotada i ja penalitzàvem el màxim, ja que feia quasi una hora que estàvem aturats. En aquell moment passà la grua de l'organització amb un dels cotxes participants carregat; va parar i vam provar el nostre últim cartutx: vam connectar la bomba de la gasolina i funcionava; la bateria, repasada, s'havia rovingut una mica, però no tenia prou força per al motor d'arrencada. Els companys de l'altre vehicle